

Náruč planejch růží

Věra Martinová

Šedej zimní den, kdy psa bys nevyhnal,
jen práci plují pod tíhou oblaků,
kapky po sklech kanou a zpívaj píseň
známou o jedný noci plný zázraků.

Noc byla plná tónů a veselí a přání,
až zdálo se, že nikdy neskončí,
jenže štěstí ví, kde hranice má svý
a není člověk, co mu poroučí.

R: Plná náruč planejch růží,
každý ráno jedna usychá.
Vím, kolik mi jich zbývá,
den za dnem plyne a čas pospíchá.

Byl silnej a byl krásnej, měl vlasy černočerný
a pohled, kterej srdce rozpálí.
v tu noc řek, že je šťastnej v mý blízkosti
a stejný byly city v mojí duši nestálý.

Letmej dotek, slůvka něžná, jeho horkej dech a smích, to teď pa
třili jen mně, co k tomu říct,
a pak v den svatební, kdy zvony kostelní,
jsou slyšet v dálce, znějí čím dál víc.

R: Plná náruč...

Dál utákala léta a zdálo se,
že štěstí je spokojený jenom u nás dvou.
Jednou nevrátil se z práce domů a já s předtuchou
jsem čekala, až stíny vylezou.

Teď náruč planejch růží není k mání,
jsou jako troud a vítr už je svál
noc zázraků i tóny zvonů hasnou, jen já o okna stále čekám dál.
Jen já u okna stále čekám dál.